

Elpusztíthatatlan reménység

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Jób 38-41; Ézsaiás 41:8-14;
Jeremiás 29:1-10; Habakuk 1:1-4; Zsidók 12:1-13

„A reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által” (Róm 5:5, RÚF).

Milyen könnyű a reménységről beszélni és énekelni, amikor a gyülekezetben mosolygó emberek vesznek körül! Ám amikor az olvasztótégelyben találjuk magunkat, ez már nem jön olyan könnyen. Nyomasztó körülmények között elkezdünk mindent megkérdőjelezni, főként Isten bölcsességét.

C. S. Lewis az egyik könyvében egy képzeletbeli oroszlánról ír. Valaki találkozik akar az oroszlánnal és megkérdezi, hogy nem veszélyes-e. Erre azt a választ kapja, hogy nem ártalmatlan, „de jó”.

Bár nem mindig értjük Istent és néha a tettei kiszámíthatatlannak tűnnek, ez mégsem azt jelenti, hogy ellenünk lenne. Csak arról van szó, hogy még nem látjuk a teljes képet. Mi azzal a gondolattal küzdünk, hogy Istennek érthetőnek és kiszámíthatónak kell lennie ahhoz, hogy békességünk, bizalmunk és reménységünk lehessen. „Ártalmatlannak” kell lennie, a saját elgondolásaink szerint. Ezzel pedig csalódásra készítjük fel magunkat.

A hét dióhéjban: Hogyan segít Isten jellemének ismerete reménységgel kitartani a kohóban?

A TELJES KÉP

Amikor szenvedünk, könnyű azt gondolni, hogy egyedül az számít, ami éppen velünk történik. Viszont van egy teljesebb kép a csak „én” helyzethez képest (lásd Róm 8:22; Jel 12:7).

Olvassuk el Hab 1:1-4 szakaszát! Mivel kellett Habakuknak szembenéznie?

Arra számíthatnánk, hogy Isten valami ilyesmit mond: „Ez szörnyű, Habakuk! Most azonnal indulok hozzád segíteni!” Ám az Úr pont az ellenkezőjét feleli. Azt mondja a prófétának, hogy a helyzet csak még rosszabb lesz. Erről olvasunk Hab 1:5-11 részében.

Izraelt fogságba vitték az asszírok, de Isten kijelenti, hogy a legrosszabb még ezután jön: a babilóniaiak fogják elhurcolni Júda népét. Habakuk újból felkiált a 12-17. versekben, és várja, milyen választ fog kapni.

Hogyan kelt reménységet Hab 2:2-3 verseiben az, hogy Isten bejelenti Babilon pusztulását?

Habakuk próféta könyve 2. fejezetében ígéri meg az Úr Babilon pusztulását. Zsid 10:37 idézi Hab 2:3 versét, ami a jövőbeli ígélet messiási vonatkozására utal. Babilon pusztulásával azonos határozottsággal kapjuk meg „*a nagy Babilon*” (Jel 18:2) pusztulásának hírét is.

Habakukot nagy gonoszság vette körül, ráadásul Isten még azt is mondta, hogy ezután csak rosszabb lesz. Pontosán itt találjuk magunkat a megváltás történetében. Rettenetes gonoszság vesz minket körül, a Biblia pedig megjövendöli, hogy ennél még sokkal rosszabb következik. Habakuk túlélésének az volt a kulcsa, hogy Isten megmutatta neki a teljes képet. Így a 3. fejezetben azért tudja a próféta teljes erővel dicsőíteni az Urat, amit majd a jövőben fog tenni.

Olvassuk el Hab 3:16-19 részét! Mit nevez a próféta a reménysége alapjának? Miben reménykedik Isten népe, miközben várják a végső prófétai események kibontakozását? Hogyan szerezhetjük meg ezt a reménységet?

AZ ATYA SZEMÉLYE

Oswald Chambers a következőt írta: „Kérdeztük már Istentől, hogy mit fog tenni? Sosem ad erre választ. Az Úr nem mondja el, mit fog tenni, hanem azt mutatja meg, hogy kicsoda Ő” (Oswald Chambers: *My Utmost for His Highest*. Uhrichville, OH, 1963, Barbour & Company, Inc., Jan 2.).

Mit érthet Chambers ezen?

Ahogy azt már tudjuk, *Jób* könyve a férfi nagy személyes tragédiájával kezdődik. Mindent elveszít az életén és a feleségén kívül, aki azt tanácsolja neki, hogy „Átkozd meg az Istent, és halj meg” (Jób 2:9)! Az ezután következő beszélgetésben a barátai azt próbálják kitalálni, hogy miért történt mindez. Isten hallgat a beszélgetés teljes ideje alatt. Majd a 38. fejezetben hirtelen megjelenik és megszólal: „Ki az, aki elhomályosítja az örök rendet tudatlan beszéddel” (Jób 38:2)? Majd megállás nélkül körülbelül hatvan olyan kérdést tesz fel Jóbnak, amelyekről a pátriárka szava is elakad. Nyissuk ki a Bibliánkat és fussuk végig ezeket a kérdéseket a 38-39. fejezetekben! Jób az utolsó kérdés után azt válaszolja, hogy „Bizony könnyelmű voltam! Mit felelhetnék neked? Kezemet a számra teszem. Egyszer beszéltem, de ezután nem szólok, vagy ha kétszer is, többé már nem teszem” (Jób 40:4-5, RÚF). Isten viszont még nem fejezte be. Újrakezdi és egy sor másik „nagy” kérdést tesz fel egymás után.

Olvassuk el Jób végső válaszát Jób 42:1-6 szakaszában! Mit akart Isten közölni vele, és milyen hatással volt ez rá?

Az Úr egyszer sem válaszol Jób barátai „miért” kérdéseire, ugyanakkor a teremtett világ csodáiban megmutatkozó páratlan nagyságáról fest képet. Jóbnak ezek után már nincs szüksége feleletre. A magyarázat szükségességét elhomályosította a ragyogó kép Isten nagyságáról. Lenyűgöző paradoxon bontakozik ki ebben a történetben. Reményt és bátorítást meríthetünk abból, ha felismerjük, hogy milyen keveset tudunk. Ösztönszerűen abban próbálunk meg vigaszt találni, hogy mindent tudunk, amikor azonban nem ez a helyzet, elcsüggedünk. Az Úr viszont időnként azért vet fényt a tudatlanságunkra, hogy felismerhessük: az ember csak abban talál biztont, aki sokkal hatalmasabb nála.

Történik velünk most olyan, aminek az okát nem tudjuk megérteni? Ebben az esetben összpontosítsunk Isten jellemére! Hogyan találhatunk ebben reményt, ami segíthet kitartani a mostani felfoghatatlan helyzetben?

ATYÁNK JELENLÉTE

„Mivel én vagyok Urad, Istened, aki jobbkezedet fogom, és aki ezt mondom neked: Ne félj, én megsegítelek” (Ézs 41:13)!

Valaki egyszer felvetette: „Ki távolodott el, amikor úgy tűnik, Isten nincs a közelben?” Amikor beköszöntenek a problémák, azt feltételezzük, hogy az Úr elhagyott bennünket, pedig igazából nem ment sehová.

A fogságban levő zsidóknak igen távolinak tűnt Isten. Ézsaiás bátorításain keresztül viszont a jövőbeli szabadulásról biztosította őket az Úr. Azt szeretne volna, ha a népe tudja, nem távolodott el tőlük és van okuk a reménységre annak ellenére, hogy még sok évnek kellett eltelnie a Jeruzsálembe való visszatérésig.

Olvassuk el Ézs 41:8-14 részét! Milyen oka volt a reménységre a szabadulásra váró népnek? Hogyan segít nekünk ez az ígélet, miközben mi is várunk arra, hogy véget érjen a földi száműzetésünk?

Ézs 41:13 versében található az egyik leghatásosabb kép. A világegyetem mindenható Istene elmondja, hogy népének nem kell félnie, mert Ő az, aki jobbkezüket fogja. Az egy dolog, ha elképzeljük, amint innen több fényévnyi távolságra hatalmas trónjáról irányítja a földi eseményeket. Az viszont már teljesen más, ha felismerjük, hogy közel van hozzánk, fogja szeretett népe kezét.

Az elfoglaltságok sűrűjében talán nem könnyű arra gondolni, hogy Isten közel van hozzánk. Az viszont rengeteget számít, amikor felidézzük, hogy Ő Immánuel, „Velünk az Isten”. Amikor körülvesz minket a jelenléte, velünk vannak a céljai, az ígéretei, mint ahogy az átformáló ereje is.

Próbáljunk ki valamit a következő néhány napban! Amikor csak lehet, emlékeztessük magunkat: a világegyetem Istene elég közel van hozzánk ahhoz, hogy megfogja a kezünket és személyesen nyújtson nekünk segítséget! Beszéljük meg a tapasztalatainkat szombat az osztályban!

AZ ATYA RÁNK VONATKOZÓ TERVE

Mindenki reményt keres. Viszont hol találhatjuk meg? Egyesek számára egy barát mosolya jelenti a reménységet, másoknak az anyagi biztonság és a szilárd házasság adja. Személy szerint mi hol keresünk reményt és bátorítást?

Jeremiás a fogságban reményvesztetté vált népnek ír. *„Babilon folyóvizeinél, ott ültünk és sírtunk, mikor a Sionról megemlékeztünk”* (Zsolt 137:1). A próféta több okot is felsorol arra, hogy miért nem szabad feladniuk a reményt, még ha meg is szakad a szívük.

Milyen okokat ad a reményre Jer 29:1-10 szakasza?

Ebben az igeszakaszban a reménység három fontos forrását érdemes kiemelni.

Isten először is azt jelenti ki, hogy nem szabad feladniuk a reményt, mert a helyzetüket nem a véletlen vagy a kiszámíthatatlan gonoszság szülte. Az Úr elmondja: *„a foglyoknak, akiket Jeruzsálemből Babilonba vittem”* (Jer 29:4). Úgy tűnik, hogy gonoszság veszi őket körül, Júda mégsem került ki Isten tenyeréből.

Másodszor Isten azt mondja a népének, hogy nem szabad feladniuk a reményt, mert Ő még a jelen nehézségeik közepette is képes munkálkodni. *„És igyekezzetek a városnak jólétén, amelybe fogságra küldöttelek titeket, és könyörögjétek érte az Úrnak; mert annak jóléte lesz a ti jóléteketek”* (Jer 29:7).

Harmadszor pedig azért nem szabad elcsüggedniük, mert Isten egy meghatározott időben véget vet majd a száműzetésüknek: *„Mihelyt eltelik Babilonban a hetven esztendő, meglátogatlak titeket és betöltöm rajtatok az én jó szómat, hogy visszahozlak titeket e helyre”* (Jer 29:10).

Isten elmagyarázza, hogy Ő irányította a múltjukat, a jelenüket és azt teszi majd a jövőben is, ezután pedig csodálatosan kifejezi gyengéd gondoskodását (lásd Jer 29:11-14).

Olvassuk el Jer 29:11-14 részét, és helyettesítsük be oda a saját nevünket, ahol többes szám második személyben beszél az Úr, mintha személyesen nekünk mondaná! Alkalmazzuk ezeket az ígéreteket mindazokra a nehézségekre, amelyekben éppen benne vagyunk!

ATYAI FENYÍTÉS

Olvassuk el Zsid 12:5-13 szakaszát! Mi ennek az üzenete a számunkra, és hogyan illeszkedik ez ahhoz, amit ebben a negyedévben eddig tanultunk?

A fenti igeszakaszban Pál a fenyítés összefüggésében beszél a próbákról. A magyar fordításban a „*fenyítés*” szó többször fordul elő különféle módon. A görög világban ez a kifejezés alapvetően azt jelentette, hogy „oktatás”. Tehát meg kell értenünk, hogyan tanít bennünket a hit iskolájában Isten, mielőtt megértenénk, mit ért Pál a „*fenyítés*” gondolata alatt *A zsidókhöz írt levél* 11. fejezetében.

A 11. fejezetben az apostol a hívő férfiak és nők képeit vázolja fel. A hitük tartotta őket mozgásban a különféle megpróbáltatások között. Az apostol pedig hozzánk, az olvasókhöz fordulva elmondja a 12. fejezetben, hogy mivel már olyan sokan kitarlottak előttünk az elképesztő gondok ellenére, mi is képesek lehetünk végigfutni a hitéletünk pályáját. A lényeg, hogy Jézuson kell tartanunk a szemünket (Zsid 12:2), így Ő lehet a példaképünk a nehézségek között (Zsid 12:3). A 12. fejezet olyan, mintha olvasószemüveget kapnánk. Enélkül homályos a látásunk, a nehézségekről alkotott felfogásunk. Ám ha a szemüvegen keresztül nézünk, kitisztul bennünk a magyarázat a szenvedésről, amit a kultúránk összezavart és ránk erőltet. Így majd világosan értjük a próbákat és értelmesen tudunk azokra reagálni.

Olvassunk Zsid 12:1-13 részének „szemüvegével”! Most pedig összpontosítsunk az 5-13. versekre! Válaszoljunk az alábbi kérdésekre!

Honnan ered a fenyítés? _____

Hogyan felelünk a fenyítésre? _____

Mi a fenyítés célja? _____

Olvassuk el megint Zsid 12:1-13 szakaszát! Soroljuk fel mindazokat az okokat, amelyek alapot adnak a reménységre! Hogyan tapasztaltuk már a reményt a saját lelki „oktatásunk” során?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Előtted az élet. Nevelés.* Budapest, 1992, Advent Kiadó, „Az eljövendő világ iskolája” c. fejezet, 297-305. o.; *A Nagy Orvos lányomán.* Budapest, 2001, Advent Kiadó, „Segítség a hétköznapokban” c. fejezetből 339-340. o.

„Mindenkit érnek keserű csalódások, és olykor mindenkit hatalmába kerít a csüggedés; amikor fájdalom az ember sorsa és nehéz hinnie, hogy Isten még mindig jóságos segítője földi gyermekeinek; amikor annyira gyöttrik a bajok, hogy inkább kívánja a halált, mint az életet. Ilyenkor sokan elengedik Isten kezét, és a kétely rabságába, a hitetlenség fogságába esnek. Ha ekkor megnyílna lelki szemük, és felfognák Isten intézkedéseit, megmentésükön fáradozó angyalokat látnának, akik lábukat az örök hegyeknél is erősebb alapra helyezik. És akkor új hit, új élet ébredne bennük” (Ellen G. White: *Proféták és királyok.* Budapest, 1995, Advent Kiadó, 103. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Ellen G. White azt mondja, hogy „Mindenkit érnek keserű csalódások, és olykor mindenkit hatalmába kerít a csüggedés.” Mennyire vesszük észre egymáson, amikor ilyen időszakon megyünk át? Hogyan lehetünk még inkább a reménység eszközei egymás számára a keserű csalódások között?
- 2) Beszéljünk a keddi rész utolsó kérdésére adott válaszukról! Mennyiben lesz más az életünk, ha mindig gondolunk Isten közelségének valóságára?
- 3) Olvassuk fel hangosan *Jób könyve* 38–41. fejezeteinek egyes szakaszait! Milyen képet fest ez Istenről? Hogyan illik a képbe a szombat? Hogyan emlékeztet Isten természetére és jellemére?
- 4) Az életünket átformáló reményég a mennyből jön. Ennek alapján imádkozhatunk azért, hogy mások is reménységet kaphassanak. Töltsünk időt azzal, hogy azokért imádkozunk, akik mostanában elcsüggedtek! Kérjük, hogy újuljon meg a reménységük! Mit tehetünk azokért, akik vesztésre állnak a reménységért vívott küzdelmükben?
- 5) Kérjük meg valakit, aki vállalkozik rá, hogy meséljen arról, amikor a csüggedés és a próba miatt odalett a reménye és a hite! Mitől változott azután meg? Mivel segíthetünk egymásnak, amikor kétely és elkeseredés vesz erőt rajtunk?

R. DÁNIEL IRÉN:
TENYÉRBE, VAGY MONITORRA?

Ézsaiás 49:16/a

„...naponta fogok imádkozni érted...! Vannak imalistáim; különböző papírokra felírom, akikért imádkozom, és mielőtt Neked válaszoltam, a nevedet felírtam egy lapra és kiragasztottam a monitorom aljára, szóval mindig a szemem előtt van...”

Testvérem, kaptál már ilyen levelet?
Betegségben, gyászban, csódban,
mikor satuban érezted lényedet?

Én kaptam,
és elbőgtem magam.

Elképzeltem a monitort.

Mikor elé ül testvérem,
fohászt mond értem,
mielőtt dolgozni kezd.

Rágondol: sokadszor edz
már az Élet sokféle marka,
hiába nyílik a barka

sokadik tavaszon, talán
mosolyom erőtlen, halvány.
Megszokott üzemmód...

*

Belém hasít a kérdés:
mikor sírtál utoljára azért,
mert a krisztusi tenyért
bevésett nevek tarkítják?!

Nem a monitoron,
ragasztós papíron,
- ott van a neved
súlyos szögekkel vert
krisztusi tenyéren!

Övé egyedül minden érdem!